

Του Γιώργου Λωρίτη
Δικηγόρου
loritig@gmail.com

Απλή συνταγή για την απόκτηση μοναστηριακής ιδιοκτησίας

Πρόσφατα ξέσπασε στην δημοσιότητα το θέμα της νομιμότητας των ιδιοκτησιών μοναστηριών, μητροπόλεων κ.λ.π. επί τεραστίων εκτάσεων στην ελληνική επικράτεια. Πολλοί απορούν πού βρήκαν τα μοναστήρια τόσες εκτάσεις και πώς τις βρήκαν. Μα! συχνά τις βρήκαν "έτσι απλά!" χωρίς νόμους τίτλους! Τώρα θα αναρωτηθεί κανείς πώς γίνεται αυτό σε ένα ευνομούμενο κράτος; Και θα έχει δίκιο, σε ένα ευνομούμενο κράτος δε γίνεται αυτό! Στην Ελλάδα όμως;; Και εγώ ακριβώς για την Ελλάδα μιλάω! Εδώ λοιπόν στην Ελλάδα μας στο νοτιότερο μέρος της Ευρώπης (νομίζω λίγο κάτω και από ...την έρημο Σαχάρα πρέπει να βρίσκεται, αν κρίνω από την ευνομία της) είναι εύκολο να αποκτηθεί μοναστηριακή περιουσία. Αρκεί μια απλή συνταγή που μας την έχουν διδάξει όσοι μέχρι τώρα την εφάρμοσαν. Ιδού η συνταγή:

ΥΛΙΚΑ:

1. Παίρνετε ...λιγάκι από ένα παλιό (π.χ. προπολεμικό) Προεδρικό Διάταγμα, τόσο, όσο να χωράει μια απλή αναφορά σε εκτάσεις (καλύτερα τεράστιες και χωρίς να προσδιορίζονται με σύνορα) απλώς "δηλωθείσες" ως ιδιότητες από τα μοναστήρια. Συνήθως βρίσκουμε πολλά τέτοια, και πιο φθηνά εάν δεν αποδείχθηκε ποτέ η κυριότης του μοναστηριού και δεν έγινε ποτέ νομίμως αποδεκτή από το κράτος (αρκεί η απλή και νομικώς ατελέσφορη αναφορά "δηλωθεισών" εκτάσεων).

2. Ύστερα βρίσκουμε ένα παλιότερο συμβόλαιο μεταβιβαστικό από π.χ. μοναστήρι σε άλλο μοναστήρι κ.λ.π. Ως τίτλος κτήσεως του πωλητή αρκεί οποιαδήποτε αόριστη αναφορά σε χρησιμότητα. Δεν χρειάζεται να έχει περιγραφή συνόρων αληθινή, καλύτερα να είναι αόριστη για να μετακινείται η έκταση ευκολότερα, λίγο πιο εδώ, λίγο πιο εκεί, όπου βολεύει. Εύκολα γίνονταν στο παρελθόν (μάλλον και σήμερα) τέτοια συμβόλαια αν πρόκειται για μοναστήρι!

ΕΚΤΕΛΕΣΗ:

1. Ανακατεύουμε στην κατσαρόλα (απαραιτήτως **μάρκας "Ελλάδα" αλλιώς η συνταγή δεν πετυχαίνει**) όλα τα υλικά μαζί και τα αφήνουμε επί χρόνια να αναδύουν μια μυρωδιά ισχυρισμού ότι αυτή η τεράστια έκταση "είναι της εκκλησίας". Πρώτα και καλύτερα τα στελέχη του κρατικού μηχανισμού δεν θα αντιδράσουν (άμα αντιδράσεις κουράζονται, και ιδρώνεις κιόλας, οπότε "άστο αδελφέ! μήπως θα μας ελέγξει και κανείς;" ή "μήπως είναι δικά μας;"). Αφού περάσουν

αρκετά χρόνια-δεκαετίες και κάτω από τον ήλιο της... Σαχάρας έχουν μαγειρευτεί τα υλικά (έτσι! χωρίς λάδι, τι Σαχάρα είμαστε!) και έχει "χωνέψει" η κατάσταση, τότε περί την δεκαετία του 2.000 κάποιος "άγιος" της εκκλησίας θυμούνται τα εγκόσμια και ανακατεύουν την κατσαρόλα. Βαπτίζουν το Προεδρικό Διάταγμα ως "τίτλο" και το συμβόλαιο ως "ατράνταχτο τίτλο" και βρίσκουν ιδιώτες αγοραστές που πληρώνουν "καλά". Ελλείψει τίτλων σαν τους ανωτέρω, αρκεί και σκέτη "επίκληση" χρησιμότητας, καλύτερα αόριστη και χαμένη μέσα στο παρελθόν π.χ. από τουρκοκρατίας ή από συστάσεως του Ελληνικού κράτους και άς μην είναι σύννομη και χωρίς "στοιχεία" (μήπως θα το ψάξει και κανείς;).

2. Προσθέτουν λίγο λάδι και υπερτονίζουν (...μέχρι να ροδίσει) το ότι πρόκειται για μοναστηριακή δοσοληψία, οπότε κανείς λαουζίκος δεν θα βάλει κακό στο μυαλό του αλλά και κρατικά στελέχη και νομικοί θα αναζητήσουν συγχωροχάρτι για τον εαυτό τους με το να κλείσουν τα μάτια μπροστά στις "άγιες" μεταβιβάσεις και με το να οραματιστούν ένα εκκλησιαστικό νομικό πρόσωπο με τεράστια περιουσία (πλέον της τεράστιας θρησκευτικοθητικής λαϊκής αποδοχής και δύναμης), που "δεν θα τους ξεχάσει κι αυτούς όμως ε!"

Τώρα πια είναι όλα έτοιμα (τόσο εύκολα και απλά!) και τα σερβίρουμε ζεστά στον ελληνικό λαό τονίζοντας ότι "όλα γίνονται για το καλό του!" (α! να! ξέχασα! επίσης και... για την ανάπτυξη της περιοχής!). Κι αν κάποια "μαγειριά" χαλάσει, δεν πειράζει! Υπάρχουν τόσες άλλες!

Όποιος δεν πιστεύει ότι η συνταγή "πετυχαίνει" κάνει τεράστιο λάθος! Όσο για την ορθή νομική προσέγγιση, απλώς περισσεύει! Στην Ελλάδα είμαστε!

